

Bron: Noordhollands Dagblad

Een eigen huis, een plek van 27 vierkante meter onder de zon. Maar de bewoners van de flexwoningen klagen niet: 'Het is groot genoeg voor één persoon'

Oscar Spaans

Dinsdag 4 januari 2022 om 14:55

CASTRICUM

Op het voorheen braakliggende terrein tussen station Castricum en de sportvelden van Vitesse '22 zijn vorige zomer 47 zogenaamde flexwoningen geplaatst. Half november werden ze opgeleverd, inmiddels zijn ze nagenoeg allemaal in gebruik. Wie zijn de bewoners van deze tot studio's omgebouwde zeecontainers aan de Puikman?

Bij de fietsenstalling achter de woonunits raapt een lange, slanke man met een grijper wat vuiltjes van de grond. Een meisje dat tot aan zijn heupen reikt volgt in zijn kielzog, oranje laarsjes aan de voeten en een gele muts met oorwarmers op haar hoofd, want er waait deze winterochtend een gure wind over het terrein.

Beheerder Simon van Asch (42) en dochter Lana (5) wonen in een unit op de eerste verdieping. Ze hebben de beperkte oppervlakte van 27 vierkante meter slim benut: tegenover het keukentje staat een hoogslaper met onder het matras voldoende speelruimte voor het meisje. In de andere helft van de kamer staat het bed van haar vader, een gordijn in het midden zorgt voor een idee van privacy.

Als enige bewoner van het complex is Van Asch in dienst van Flexwonen NH, het Alkmaarse bedrijf dat de tijdelijke woonruimte faciliteert. Daarnaast werkt hij als opleidingcoördinator aan de Universiteit van Amsterdam. „Tijdens corona ging mijn relatie over“, vertelt Van Asch in zijn kantoortje beneden naast de wasruimte voor algemeen gebruik. „Het was moeilijk om een woning te vinden, zeker hier in de buurt. Ik wilde in Castricum blijven om dicht bij mijn dochter te kunnen zijn.“

Kerstpakketten

Tijdens het zoeken naar woonruimte stuitte hij via de gemeentewebsite op het proefproject aan de Puikman. Castricum had de landelijke primeur bij een serie van tien pilots met deze tijdelijke vorm van huisvesting: minstens drie jaar blijven de flexwoningen staan. De units zijn in twee rijen van twee hoog geplaatst, een verlicht straatje ertussenin.

Zogenaamde 'spoedzoekers', bijvoorbeeld scheidingsgevallen zoals Van Asch, vormen één van de drie groepen hier op de Puikman, naast statushouders en jongeren. „Leuk om te zien hoe er contact tussen de groepen ontstaat“, vindt beheerder Van Asch.

Op zijn bureau liggen wat overgebleven kerstpakketten die de gemeente aan de bewoners schonk, gevuld met onder andere wijn, hapjes en misschien wel het belangrijkste: een duinkaart. „De locatie is schitterend, zo vlakbij het duin“, zegt Van Asch. Als beheerder is hij het aanspreekpunt voor de bewoners. „Ik zorg dat het netjes blijft hier en ben beschikbaar voor vragen over bijvoorbeeld het afval of internet.“

Druppels

Of bij lekkage, zoals de Oeigoerse statushouder Ali (28) overkwam kort nadat hij zijn intrek had genomen in een unit op de eerste verdieping. Zijn vloerkleed wist hij droog te houden door de druppels met plantenspotten op te vangen. Inmiddels lijkt het probleem verholpen: na de laatste hevige regenval bleef het droog. Grijnzend steekt hij een gekruiste wijs- en middelvinger in de lucht. „I hope so.“

Hoe dan ook heeft Ali, als deel van een onderdrukte moslimminderheid in de West-Chinese regio Xinjiang, zorgen die ernstiger zijn dan een lekkage, om het eufemistisch te stellen. Hij heeft al drie jaar geen contact met zijn familie in Xinjiang gehad, in het belang van hun veiligheid. Verhalen over discriminatie en onderdrukking van Oeigoeren door de Chinese overheid bereiken steeds vaker 'de buitenwereld', contact met familie in het westen is voor hen potentieel levensgevaarlijk.

Veel burens heeft Ali nog niet gesproken, maar met zijn woning is hij blij. „Yes, it’s good. Groot genoeg voor één persoon. En met het raam dicht heb ik geen last van de trein.”

Sleutel

Als het moet zijn de units zelfs groot genoeg voor twee personen, mits die elkaar een beetje aardig vinden, zoals het geval lijkt te zijn bij het jonge stel verderop op de galerij. Merrit Lammers (19) en Melvin Lute (20) kregen op 14 november de sleutel. „Toen zijn we meteen gaan schoonmaken en inrichten. We hebben een contract voor twee jaar, langer mogen we niet blijven. Tegen die tijd zijn we klaar met onze studies, hopelijk kunnen we dan meteen doorstromen naar een sociale huurwoning.”

De studenten Pabo (Merrit) en Business Studies (Melvin) ‘hopen zelfs stiekem op de huizenmarkt’ – en waarom ook niet: in twee jaar tijd kan veel veranderen. Een terugkeer naar hun ouders zien ze in elk geval, nu ze eenmaal op zichzelf wonen, begrijpelijkerwijs niet zitten.

Thuis

Voor het ophangen van schilderijen en foto’s is bovenaan de muur een strip bevestigd, want in de met hout bedekte wanden mag niet worden geschroefd. „En er mag niet worden gerookt binnen, waarschijnlijk vanwege brandgevaar.”

Voelt het eigenlijk al een beetje als thuis? Leunend tegen de deurpost wisselen Merrit en Melvin een blik van verstandhouding uit. „Lastig, het begint nu pas echt. Contact met andere bewoners hebben we vooral met de overige jongeren die hier wonen, we hebben een groepsapp. En met Simon, want die woont tegenover ons.” Gehorig is het niet echt. „Je hoort eigenlijk alleen de stalen buitentrapp als iemand erop loopt. En soms de trein of de spoorbomen, maar daar wen je aan.”

Roken

Het niet mogen roken binnen is ‘wel een dingetje’, volgens twee medewerkers van Vluchtelingenwerk die een bezoek komen brengen aan enkele statushouders, onder andere om te helpen met papierwerk. „In veel van hun culturen is roken zó gebruikelijk.” Toch lijkt het rookverbod binnenshuis te worden nageleefd: regelmatig verschijnen er bewoners in de opening van de groene voordeuren om een peukie op te steken.

Ook de Syrische Mohamed Aljnidi (24) is niet vies van een sigaretje. Binnen serveert hij oploskoffie in een blauwe mok. De standaard laminaatvloer in de unit heeft hij bedekt met grijsblauw tapijt met een oosters motief. Naast de salontafel van imitatiemarmar staat een aquarium met engelvissen, de televisie speelt Arabische muziek. Zelf loopt Mohamed op sokken, maar het bezoek mag de schoenen aanhouden: wellicht een Nederlandse gewoonte die hij heeft overgenomen in de anderhalf jaar dat hij in het land is.

Hoe bevalt het hem op de Puikman? „It’s good. Voor twee of drie personen is het klein, maar ik ben alleen. In januari beginnen mijn taallessen. Daarna wil ik brandweerman worden.”